

VRAH

ZA CHLADEM KŘEHKOSTI SLZ

Hladík Jakub

VRAH

ZA CHLADEM KŘEHKOSTI SLZ

Hladík Jakub

„Tato kniha je věnová Andree, mé drahé ženě.“

A handwritten signature in blue ink, consisting of stylized cursive letters that appear to read 'frufu'.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, šířena či ukládána do informačních systémů v jakékoliv formě bez předchozího písemného souhlasu autora (či nakladatele).

„Když jsem zabil lidi, pociťoval jsem silné vzrušení.

Cítil jsem v tom zvláštní potěšení.“

Peter Kürten

(Düsseldorfský upír, sériový vrah)

Prolog

Náměstí žilo svým vlastním životem. Lidé se mísili v davu, jejich kroky ozývaly se na dlažbě a hlahol města se line všude kolem. Někteří spěchali za svými cíli, jiní si užívali okamžiků klidu u výloh obchodů nebo jen tak pozorovali dění kolem sebe, zahalení v nekonečném ruchu.

Mezi nimi se však skrýval i on. Pohyboval se nenápadně, bez jakéhokoli podezření. Jeho tvář byla sympatická, ale pod povrchem se skrývalo něco temného. V jeho nitru, v místech, kam se nikdo nedostával, klíčilo semeno zla, čekající na svůj čas, aby vykvetlo do děsivé krásy.

Dívka s blondátými vlasy se smála, zatímco objímala svého přítele. Netušila, že o pár metrů dál ji sledují oči, které si její smích vykládají jinak – jako výzvu. V těch očích nebylo nic lidského. Jen temnota, která si hrála na světlo.

"Vrahem se může stát jen někdo," šeptal vnitřní hlas. "Ale obětí kdokoliv."

VRAH

ZA CHLADEM KŘEHKOSTI SLZ

1. Kapitola

Z temnoty se objevily obrysy tváře a zavřené oči.

Čelo, bez vlasů, čisté a hladké. Linie nosu, která se zvolna formovala do obrazu, a konečně ústa – pevná, ale bez úsměvu. Pohled však zůstával stejný. Znepokojivý. Záhadný.

Hudba, tichá a nenápadná, začala hrát. Pak se náhle zlomila, hlasitě a pronikavě, ve stejný okamžik, a on otevřel oči. Rychle. Náhle. Pohled smutný, jako malý chlapec, který ztratil něco nenahraditelného.

První slza sjela z jeho oka. Pomalu, jako by se bála narušit to ticho. A pak další. Plakal. Ne hystericky, ne okázale, ale tiše. Po tvářích mu stékaly slzy, jako ozvěna něčeho, co bylo dávno ztraceno. Očima občas mrknul, ale pohled zůstával pevný.

Po chvíli si slzy otřel bílým kapesníkem. Pohyb byl jemný, téměř pečlivý. Pak pohlédl přímo před sebe, jeho oči znovu oschlé, ale stále stejně pronikavé.

„Promiňte,“ řekl tichým, klidným hlasem.

A pak ticho.

Žádné detaily, žádné uhýbání. Jeho oči hleděly přímo na vás, tvrdé a nekompromisní. Výraz v obličeji byl zlý, jako by každá emoce byla potlačena a přetavena do chladné masky. Nic se nehýbalo, nic nerušilo. Všechn prostor byl jeho, každé slovo mělo svou váhu.

„Víte...“ začal tichým, smutným hlasem, který jako by byl obtěžkán něčím dávno minulým. Mluvil pomalu, každé slovo pečlivě vážil. Mezi větami nechával dlouhé pauzy, jako by chtěl, aby si každý vyřčený fragment mohl sednout hluboko do posluchačovy mysli.

„Měl jsem všechno... Co jiný by za to dal... Krásu, sex appeal, inteligenci... peníze... moc.“

Odmlčel se, pohled stále upřený přímo do kamery. Ticho kolem bylo téměř hmatatelné.

„Zatímco spousta mužů hledá... nahání krásné ženy... a ony je neustále odmítají, než pochopí, že se musí smířit s tou horší kategorií...“ Jeho rty se zkroutily do slabého, pohrdavého úsměvu. „Mně ženy samy podlézaly... vnucovaly se mi, lezly do postele... Mohl jsem si vybírat.“ Jeho hlas ztvrdnul, přesto bylo v něm slyšet pobavení. „Bavilo mě to,“ přiznal tiše. „Vzrušovalo.“

„Už tehdy jsem byl velmi systematický a pečlivý. Své milenky jsem měl roztríděné, každé jsem nahlal něco jiného. Staral jsem se o své ovečky... aniž by jedna věděla o druhé. Natož aby něco tušila má drahá žena – kterou jsem si vzal.“ Jeho hlas byl plný ironie. „O každé milence jsem si dělal záznamy.“

Odmlčel se a na okamžik sklonil pohled, jako by přemýšlel nad něčím, co bylo těžké vyslovit.

„Přesto to nebylo to... Co mě mělo zcela naplnit.“

2. Kapitola

Byl pátek. Večer se pomalu vplížil do jeho bytu, ale on si toho sotva všiml. Seděl znuděně v křesle, nohy ledabyly položené na stole, a prsty lehce poklepával na opěrky, jako by si ani neuvědomoval, že to dělá. V jedné ruce držel cigaretu, jejíž žhnoucí konec vytvářel drobné spirály kouře stoupající ke stropu.

Vyfoukl kouř vzhůru, líně a bez zájmu. Pohledem sledoval, jak se jeho dech ztrácí v prostoru, než znovu sklopil oči. Bylo to gesto plné nudy – člověka, který měl všechno, a přesto ho nic nebavilo. Ticho kolem něj bylo přerušováno jen občasným zapraskáním cigarety.

Nakonec cigaretu zamáčkl do popelníku. Uvolněným pohybem sáhl po mobilním telefonu, který ležel na stolku. Zůstal rozvalený v křesle, aniž by se obtěžoval změnit polohu. Palcem přejížděl po obrazovce, nepozorně listoval aplikacemi, dokud nenašel, co hledal.

Zábava na večer.

Jeho prsty zastavily na obrázcích a profilech žen, jejich úsměvy a pózy se na něj dívaly z chladného světla displeje. Výběr byl pestrý, až absurdní. Ale on se nepohnul. Stále seděl v křesle, pohled upřený na telefon, jeho tvář bez emocí. Jen občas lehce pokrčil rty, když ho něco zaujalo, ale nebylo v tom nic víc než náznak mechanického zaujetí.

Pro něj to byl rituál. Systematický, téměř vědecký proces. Žádná vášeň, žádné vzrušení. Jen hledání cíle.

CELÁ KNIHA NA

<https://www.hladikjakub.cz>

NEBO SE BOJÍŠ?